

[Krog Hansen.]

Hvad er det så for ændringer, ministeren vil gennemføre her og nu? Ja, bortset fra nogle småting, mest af redaktionel karakter, er der faktisk kun én ting, én eneste paragraf, nemlig § 11, der bestemmer, hvor mange nejstemmer der skal afgives som et minimum, for at et mæglingsforslag skal betragtes som forkastet.

Hr. minister: er det ikke at gøre nar af lønmodtagerne, og er det ikke at gøre nar af dette folketing at fremsætte et forslag om ændring i forligsmandsloven omhandlende én sølle ting, omhandlende én ændring, som betyder, at der nu kun skal 35 pct. nejstemmer til at forkaste et mæglingsforslag mod tidligere 37,6 pct.? For det er jo sandheden. Med den gamle 75 pct.s regel kunne 37,6 pct. forkaste et mæglingsforslag.

For at klargøre det kunne man opstille det eksempel, at der ved en afstemning deltog 70 pct. af de stemmeberettigede, og af disse stemte 37,6 pct. nej. Den kompetente forsamling skulle supplere med 5 pct., og hvis vi forestiller os, at hele den kompetente forsamling stemte ja, så ville det endelige resultat være blevet 37,6 pct. nej og 37,4 pct. ja, og mæglingsforslaget var altså faldet.

Nu prøver man på at fortælle, at nu skal vi revolutionere det hele. Nu skal I bare se og høre, alle I, der har kritiseret forligsmandsloven: vi er helt enige i jeres kritik. Fremover kræver vi kun 35 pct. nejstemmer mod tidligere 37,6 pct., og man regner så med, at alle klapper i deres små hænder og er tilfreds. Det kan ikke være rigtigt, at man selv tror på det. Er det ikke rigtigt, at man inderst inde godt ved, at der burde helt andre ændringer til, ændringer f. eks. vedrørende forligsmandens ret til at udsætte strejker, forligsmandens ret til at sammenkæde, forligsmandens skøn over, hvad der er livsvigtigt, og meget andet kunne nævnes, alle disse ting, som gang på gang har været kritiseret af folk på arbejdspladserne? Jeg tror i virkeligheden, det er nogle af disse ting, vi skal beskæftige os med i udvalget og ikke kun denne ene paragraf.

Nu ved jeg godt, at ministeren formentlig vil gentage det, han allerede har sagt, at han har gennemført de ændringer, som arbejdsmarkedets parter er blevet enige om burde ændres i loven om mægling i arbejds-

stridigheder. Men til det vil jeg kun sige: hvad er grunden til, at man kun er blevet enig om så lidt? Er det ikke af den grund, at fagbevægelsen i den nuværende situation ikke har følt at have styrke nok til at få flere ting igennem? Og plejer vi ikke her i folketinget at støtte dem, som ikke har styrke nok til at få det igennem, som vi finder er rimeligt, og det, vi mener er sagligt rigtigt? Det er i hvert fald den linje, som vi vil følge i socialistisk folkeparti.

Om de to andre forslag om samme emne, der er fremsat af fru Hanne Reintoft og af hr. Kai Moltke, skal jeg ikke komme med så mange bemærkninger, men jeg må sige, at begge forslag trænger betydelig mere i dybden vedrørende alle disse problemer end regeringens forslag. De indeholder en række synspunkter, som jeg er meget enig i, men også en del, som jeg ikke kan fatte sympati for. Den endelige fordeling af sympati og mangel på samme vil komme til udtryk ved anden behandling af disse forslag, og jeg kan allerede for nuværende sige, at mit parti under alle omstændigheder vil stille en række ændringsforslag.

Må jeg også komme med nogle bemærkninger om lovforslaget om ophævelse af arbejdsretten. Der sker jo det utroligste her i folketinget i disse dage. Man oplever, at medlemmer fremsætter lovforslag, og at de samme medlemmer ikke ønsker disse lovforslag behandlet i udvalg. Selv med risiko for, at det vil gå på samme måde med dette forslag, vil jeg dog knytte nogle enkelte bemærkninger til fru Hanne Reintofts forslag om ophævelse af arbejdsretten.

Jeg kan godt forstå fru Hanne Reintofts vrede mod denne domstol, og jeg kan også godt forstå den vrede, der findes blandt alle arbejdere mod arbejdsretten. Selv om jeg altså forstår denne agitation for at få arbejdsretten afskaffet, så beklager jeg meget, meget dybt, at det er kommet så vidt. Jeg beklager, at en instans i det fagretlige system, som kunne være et værn mod umenneskelige og uværdige forhold på vores arbejdspladser, én instans, som burde virke mæglende og beroligende, i stedet efterhånden bliver betragtet som en trussel mod den danske arbejder og mod den danske arbejders ret til menneskeværdige forhold, og det, jeg beklager mest af alt, er, at vi er kommet så langt ud på hadets overdrev,